

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 249 16 Μαρτίου 2009

Ἡ διαφθορά καί ὁ ἔνοχος

Από τό καφενεῖο τῆς γειτονιάς, ἴσαμε τίς φωτισμένες αἴθουσες τῶν-ἀνά τόν κόσμο-Κοινοβουλίων καί, ἀκόμα, ἴσαμε τούς οὐρανοξύστες τῶν διεθνῶν διευθυντηρίων, ἐκτοξεύονται, ἀσταμάτητα, ἀπαξιωτικές σφιγμομετρήσεις, ὁμαδοποιημένες μομφές, καταιγιστικές καταγγελίες, ἀκόμα καί πυρά ἐξοντωτικῆς διαπάλης, κατά τῆς διαφθορᾶς καί τῶν διαχειριστῶν της. Ὅλοι, παντοῦ καί πάντοτε, ἐπισημαίνουν τά καιρικά ξεσπάσματα τῆς λοιμικῆς νόσου, πού διαταράσσουν τήν ἐπανάπαυση τοῦ κοινωνικοῦ σώματος καί τήν ἀδιατάρακτη νομή τῆς εὐμάρειας. Καί στοχεύουν ἐπιθετικά, στούς στιγματισμένους ἤ στούς ὑποπτους ὡς πρωταγωνιστικούς παράγοντες τῆς διαφθορᾶς. Ἐπιχειρηματολογοῦν μέ πάθος καί ἀπαιτοῦν τήν ἄμεση καί δυναμική κάθαρση.

Θά κάνω μιά παρατήρηση, πού θά τήν καταθέσω καί ὡς ἐρωτηματικό καί ὡς ἄλυτο πρόβλημα. Ὁ λόγος καί ὁ διάλογος γιά τή διαφθορά ἐκδηλώνεται καί παραμένει πάντοτε ἐξωστρεφής. Οἱ

διαπιστώσεις και οι επικρίσεις τροχιοδρομούνται-λεκτικά-ή ταχυδρομούνται-νοντά-στήν απέναντι όχη. Και ή στόχευση επιδιώκει να πλήξει τής-πραγματικά ή υποθετικά-αντίπαλες ομάδες.

Οί όπαδοί της μιās, βαθειά παγιωμένης ή έκμοντερνιστικά «άνανεωμένης», ιδεολογίας ιστορούν, μέ παγερό, σκοτεινιασμένο ύφος, τὰ «άναχρονιστικά» άποφθέγματα και τούς λαθεμένους χειρισμούς της άλλης, της «όπισθοδρομικής», της «διαφθαρμένης» ομάδας. Διεκτραγωδούν τό κατάντημα. Και ύφάνουν τό πλέγμα τών άπαξιωτικών συμπερασμάτων τους.

Οί στρατευμένοι μαχητές του ενός κόμματος, μέ πείσμα και μέ κουρδισμένη αὐτοπεποίθηση, αντιμάχονται τήν αντίπερα κομματική συσπείρωση. Και παλεύουν, μανιασμένα, να άποδομήσουν τήν έλκυστική εικόνα της επικοινωνιακής προβολής της και να πλήξουν τήν προοπτική της διαφαινόμενης έκλογικής της νίκης.

Οί διαπλεκόμενοι στην ίδια στέγη άπασχόλησης, πού μπορεί να εΐναι και κοινό γήπεδο ανταγωνισμού και διαγκωνισμού, πλάϊ στο σύστημα της παραγωγής, δουλεύουν τήν κρυφή ύπονόμειωση του διπλανού, του «έπικεφαλής» ή του «συνάδελφου». Έπεξεργάζονται τούς σχεδιασμούς της υπέρβασής του και της προσωπικής τους άναρρίχησης. Και μεθούν μέ τό όραμα τών τιμών και τών ύλικών πλεονεκτημάτων της-μετά τή ληστεία-προαγωγής.

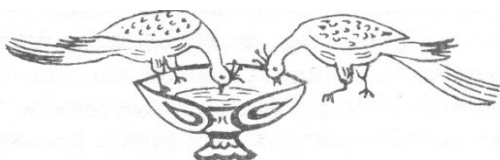
Ολοι, οί σύγχρονοι όδοιπόροι και άθλητές του σκληρου άγωνίσματος του βίου, άνακαλύπτουν τή διαφθορά κάπου εκεί, στον παράδρομο, στη θέση του αντίπαλου, πού παγιδεύει τήν άνάδειξή τους ή του αντίζηλου, πού μαδάει τή φήμη τους και τὰ προνόμιά τους. Και τή χτυπούν άλύπητα μέ τή φορτισμένη διαλεκτική τους. Τό έρώτημα, ώστόσο, πού προκύπτει, εΐναι γιατί δέν ψάχνουν γύρω τους και μέσα τους. Στο δικό τους περιβάλλον και στη δική τους καρδιά. Γιατί δέ διερωτώνται ή δέν τούς δαγκώνει ή ύποψία, πώς μπορεί να σιγοκαίει ή να λαμπαδιάζει ή διαφθορά μέσα στο «εΐναι» τους. Νά αλλοτριώνει και να εκμηδενίζει τήν ύπαρξή τους.

Δέν θά δυσκολευτώ, να σās κάνω συγκεκριμένες παραπομπές, για να σās πείσω, πώς τό θολό ποτήρι της διαφθοράς τό βλέπει ό καθένας μας, πάντα σε χέρι ξένο και ποτέ στο δικό του τό

χέρι. Οί ἄλλοι εἶναι (πάντοτε) φορεῖς καί μεταφορεῖς τοῦ ἰοῦ τῆς διαφθορᾶς. Ποτέ δέν εἴμαστε ἐμεῖς... Ποτέ δέν βαραίνουν τή δική μας καρδιά καί τή δική μας συνείδηση οἱ συνέπειες. Νωπά τά ἀποδεικτικά περιστατικά. Νωπές οἱ ἀντάρες καί οἱ διαξιφισμοί, πού ἀναστάτωσαν τό ἐλληνικό Κοινοβούλιο. Νωπή καί ἡ πνιγμονή τοῦ λαϊκοῦ αἰσθητηρίου. Τό τελευταῖο καυτό θέμα, πού πέρασε στήν ἡμερήσια διάταξη τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, ἦταν ἡ διαφθορά. Μιά διαφθορά, πού νοσφίστηκε τή δημόσια περιουσία καί ἄνοιξε τούς κρουνοὺς τοῦ πλουτισμοῦ σέ ἐπώνυμους χειριστές τοῦ προνομίου τῆς ἐξουσίας. Ἀλλά, παράδοξα, ὁ ἕνας ὁμιλητής ἔρριξε τίς εὐθύνες στόν ἄλλο καί ἡ μία πολιτική παράταξη κατακεραύνωσε τήν ἀντίπαλη. Ἔτσι ξεγλίστρησαν ὅλοι. Καί ἡ αἴθουσα, πού πλημμύρισε μέ τά βοθρολύματα τῆς διαφθορᾶς, ἐμφανίστηκε πεντακάθαρη.

Ομοια ἡ διαμάχη καί οἱ σταδιακές μεταλλαγές, πού κυκλοφοροῦν στίς ἔντυπες διαδρομές καί στά φωτισμένα παράθυρα τῆς ἐμπορευματοποιημένης πληροφόρησης. Κρυφά τά ὄπλα. Σκοτεινές οἱ διαδρομές. Φανερές, μόνο, οἱ πληγές. Τό μπαλάκιστίγμα τῆς διαφθορᾶς λερώνει πότε τή μία φίρμα καί πότε τήν ἄλλη. Ἀλλά κανένας δέν προχωρεῖ, «πέραν πεδίλων», πέρα ἀπό τό λεκτικό ἢ τό δημοσιογραφικό καυτηριασμό τῆς γενικευμένης διαφθορᾶς. Κανένας δέν καθίζει τόν διαφθαρμένο ἢ δέν ὑποχρεώνεται νά καθήσει ὁ ἴδιος στό σκαμνί. Κανένας δέν καλεῖται, ἀπό τήν «ἄτεγκτη» Δικαιοσύνη, νά λογοδοτήσει.

Αν αὕτη ἡ φιλολογική ἢ συμφεροντολογική, μόνο, ἐνασχόληση μέ τό φαινόμενο τῆς διαφθορᾶς καί ἡ ἐπιχείρηση μεταφόρτισης τῶν εὐθυνῶν σέ ἄλλους ὤμους, πιστοποιεῖ ἀνθρωπιστική ἀναβάθμιση, κοινωνική πρόοδο καί πολιτιστική ἔκλαψη, παρακαλῶ νά τό κρίνετε καί νά τό σταθμίσετε σεῖς, μέ σοβαρότητα καί ὑπευθυνότητα. Ἀπό τή δική μου σκοπιά, ἀφήνω, μόνο, ἕνα στεναγμό καί τή βαρύθυμη προσωπική μου ἐκτίμηση: «Ἡ διαφθορά μᾶς ἔπνιξε».

Ἀπελευθέρωση καί δέσμευση

Ιδιότυπες, αὐτοαναιρούμενες καί καταλυτικές οἱ τάσεις καί οἱ σκοπεύσεις τῆς ἐποχῆς μας. Διαφημίζουν μέ πάθος τίς ἐλευθερίες. Καί θεσμοθετοῦν, μέ καυτή ὑπερδιέγερση ψυχῆς, τὰ δεσμά τῆς προσωπικῆς καί τῆς κοινωνικῆς αἰχμαλωσίας.

Στίς πινακίδες καταγραφῆς τῶν νέων ρευμάτων καί προσδιορισμοῦ τῶν καινούργιων πολιτιστικῶν ὁραμάτων, ἐγγράφεται καί διατυμπανίζεται ἀσταμάτητα ἡ «πρόθεση» τῶν ἐκσυγχρονιστῶν «νά σπάσουν τὰ δεσμά προαιώνιων ἀγκυλώσεων», γιά νά ἀνοίξουν τοὺς ὀρίζοντες τῶν φιλελεύθερων ἐπιλογῶν καί τῶν συναρπαστικῶν δοκιμῶν. Νά σπρώξουν στήν ἄκρη τοῦ δρόμου τὰ ἐντάλματα τοῦ «ἀπαρχαιωμένου» ἠθικοῦ κώδικα. Νά κατακυρώσουν τίς ἐγγυήσεις τῶν ἀπεριόριστων ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν. Καί νά μεταποιήσουν τό πλέγμα μόχθου καί ὁδύνης σέ ἀνθρώπλεκτο στέφανο εὐωχίας.

Παράδοξα, ὥστόσο, ἡ προβολή τῶν νέων προσανατολισμῶν, συνοδεύεται ἀπό τή συναρπαστική, ἐπικοινωνιακή ὠραιοποίηση τῆς ἀπάτης. Ἀπό τή μιντιακή πλύση τῶν ἐγκεφάλων. Ἀπό τή μεθοδική ἀπόκρυψη τοῦ ψυχικοῦ χάους, πού διαδέχεται τήν αἰσιόδοξη τολ-

μη. Καί, τό ἐπικινδυνότερο, τό ἰδεολόγημα τῆς ἀνατροπῆς κάθε δοκιμασμένης καί καταξιωμένης ποιότητος ἡθους, προωθεῖται ἀκόμα καί μέ τή χρήση τῆς βίας. Μειοψηφίες τοῦ κοινωνικοῦ γηπέδου θορυβοῦν ὑπέρμετρα καί πιέζουν τήν πολιτική ἐξουσία, νά ἐπενδύσει μέ νομοθετικό κύρος τίς ἀδυναμίες τους καί τοὺς σκοτεινοὺς ὁραματισμούς τους. Καί κράχτες τῆς ἀνευθυνότητας καί τῆς ἀσυνδοσίας στήνουν, σέ κάθε γωνιά καί σέ κάθε πέρασμα τῆς νέας γενιᾶς, τοὺς τηλεβόες τῆς ἐμπορευματοποιημένης προσωπικῆς τους διαφθορᾶς καί ἀγρεύουν ἀνυποψίαστα θύματα.

Ἡ Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέσα σ' αὐτό τό χάος τῆς ἀκόρεστης, εὐρηματικῆς διαφθορᾶς καί μέσα στίς συμπληγάδες τῆς ἐνορχηστρωμένης καταπίεσης, δέχεται ἀδιάκοπα βολές καί ἐνοχοποιεῖται, ὅτι μέ τή διδασχὴ Της καί μέ τήν πρακτική Της φρενάρει τήν ἐλεύθερη ἀνάπτυξη, ἀλυσοδένει τή συνείδηση στήν ἀτολμία καί στίς φοβίες καί, ἀντί γιά γεύση χαρᾶς, ἐγγράφει στόν ψυχικό πίνακα πλέγματα στέρξης καί τυπώματα ἐνοχῆς.

Ἰδιαίτερη ἐπιθετικότητα προσλαμβάνει τό ἀντιεκκλησιαστικό κίνημα, μέ-

σα στίς συνθήκες ξέαρτησης καί καθυπόταξης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στόν κρατικό ὀλοκληρωτισμό. Ἀλλά καί ἰδιαίτερη δυσχέρεια ἀντιμετωπίζουν οἱ λειτουργοί τῆς Ἐκκλησίας ὅταν, μπαίνοντας στό καυτό μέτωπο τῶν κοινωνικῶν ἀναμετρήσεων καί ἐγγίζοντας μέ στοργή καί ἐνδιαφέρον τά τραγικά θύματα τῶν ἐκσυγχρονιστικῶν ἀλλαγῶν, ἀναγκάζονται νά διατυπώσουν κριτικές ἀναλύσεις, νά φωτογραφήσουν καί νά παρουσιάσουν, μέ ἀκρίβεια, τήν τραγικότητα καί τό χάος καί νά δείξουν ἄλλους ὀρίζοντες, γεμάτους φῶς καί νόημα ὑπαρξης.

Πολλά ἀπό τά καινούργια σχήματα, τά γενεσιουργά τῆς ἀπόγνωσης καί τῶν συνδρόμων τῆς κατάθλιψης, τά ὠθητικά στίς παραισθησιογόνες οὐσίες καί στήν κουκουλοφόρο ἐπιθετικότητα, ἔχουν ἐπικαλυφθεῖ καί καμουφλιστεῖ μέ τίς στομφώδεις, διεθνεῖς ἤ ἐγχώριες, διακηρύξεις καί ἔχουν ἐπισημοποιηθεῖ μέ τίς διαδοχικές «χάρτες» τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν. Καί διατρέχουν τήν ἰδεολογική ἀγορά καί τήν ἐμπορία τοῦ new style ἐνισχυμένα ἀπό τήν ἀνιστόρητη καί ἀτεκμηρίωτη κρατική ἀνοχή. Μέ αὐτή τήν ἀνοχή καί μέ τήν ἀγοραία μιντιακή στήριξη, ἀναδεικνύονται-ἐντελῶς ἐπιπόλαια-στοιχεῖα δομικά τῆς σύγχρονης ζωῆς καί προνομικά δείγματα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς νεωτερικότητας.

Μέ δεδομένη αὐτή τήν ἐξέλιξη, ἡ δυναμική ἀντιπαράθεση τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας στίς ἀμελέτητες, ἐπιπόλαιες κρατικές μεταρρυθμίσεις ἢ στίς ριζοσπαστικές ἀνατροπές τῶν κουκουλοφόρων μαχητῶν τοῦ πεζοδρομίου, καθώς ἔρχεται σέ ἀντιπαράθεση καί σέ ἀντίθεση μέ τίς ἐπιλογές

καί ρυθμίσεις τοῦ κρατικοῦ σχήματος-στό ὁποῖο εἶναι, θεσμικά, ὑποταγμένη-διεγείρει σάλο. Οἱ κράχτες τῶν κομματικῶν σχηματισμῶν βγαίνουν στή δημοσιά καί ἀρχίζουν νά ὠρύνονται. Τό κύκλωμα τῶν συμφερόντων, πού ἐπενδύει στή νομοθετική ἐπικάλυψη τῶν ἠθικῶν ἐκτροπῶν τους, στήνεται ἀντιμέτωπο στήν Ἐκκλησία καί τῆς καταλογίζει «ὀπισθοδρομικότητα», «σκοταδισμό» καί «ἀναρμοδιότητα». Καί ἡ Κρατική ἀριστοκρατία γυρίζει, περιφρονητικά, τίς πλάτες καί τήν ἀρνητική συμπεριφορά της τήν ἀποτιμάει ὡς «ἀπελευθέρωση» ἀπό τά ταμποῦ καί ὡς εὐθυγράμμιση μέ τά καινούργια λαϊκά ὁράματα.

Οἱ λειτουργοί τῆς συνοδικότητας καί-γενικά-οἱ Ποιμένες, πού ἀσκοῦν τό ὑπεύθυνο ἔργο τους στά ἐκκλησιαστικά διαμερίσματα τῆς χώρας, ἔχοντας μπροστά τους τά ἀφρισμένα κύματα τῆς ἀντίδρασης, κάνουν δειλὰ βήματα ὑποστολῆς καί περιορίζονται σέ χαλαρές, ἐντελῶς τυπικές, διαμαρτυρίες ἢ ὑποδείξεις. Μέ μιά, ἰδιαίτερα προσεγμένη, ἀνακοίνωση στά μέσα τῆς Ἐνημέρωσης ἢ μέ μιά ἄτονη διαμαρτυρία πρὸς τόν ἀρμόδιο ὑπουργό, ἐκφράζουν τήν ἐπιφυλακτική ἀποψή τους καί προτρέπουν σέ πρόσθετη μελέτη τοῦ προβλήματος καί σέ ἀναθεώρηση τῶν νομοθετημάτων τῆς ἐκτροπῆς. Καί ὁ διάλογος ἢ ἡ ἀντιπαράθεση σταματάει ἐκεῖ. Στό ἐπικίνδυνο «μηδέν», πού εἶναι τό ἐφαλτήριο τῆς ὀριστικῆς ὑποχώρησης.

Γιὰ νά γίνει προσβάσιμη καί κατανοητὴ ἡ ἀποδυνάμωση καί περιθωριοποίηση τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, πού λει-

τουργεϊ, επί δυό σχεδόν αιώνες, ως κρατικό εξάρτημα, θά επικαλεσθῶ ἕνα πρόσφατο, χτυπητό, παράδειγμα. Ἀντιπροσωπεύει τίς έντελῶς σύγχρονες έμπλοκές καί διαπλοκές τῆς ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στούς άτυχεστάτους καί, πέρα γιά πέρα, στρεβλωτικούς χειρισμούς τῆς Πολιτικῆς έξουσίας, πού δέν ὑπερβαίνουν τόν «καθωσπρεπισμό» τῶν θεσμικά καί πρακτικά έξαρτημένων δημοσίων ὑπαλλήλων.

Οἱ ἀναγνώστες μου, ὅπωςδῆποτε, ἔχουν παρακολουθήσει τήν ἐπιθετική, ρυπογόνο εἰσόρμηση τῶν νέων ἰδεῶν καί σχημάτων στήν ἱερότατη ἐστία τῆς οἰκογενειακῆς ἀνθοφορίας. Στό χῶρο, πού τόν ζεσταίνει καί τόν χαριτώνει ἡ ἀγάπη. Στή σχέση, πού τήν ἀναδεικνύει ἰσόβια καί αἰώνια ἡ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καί ἡ ὁλόψυχη ἀφοσίωση. Στή συμπορεία, πού τήν κάνει δυναμική καί δημιουργική ἡ ὑπευθυνότητα καί ὁ διάφανος σεβασμός τοῦ ἄλλου προσώπου. Στή φωλιά, πού ὑποδέχεται, μέ γλυκύτητα καί μέ φλόγα καρδιάς, τή διάδοχη ὑπαρξη, τή χειραγωγή σέ βηματισμό ἀνάπτυξης καί τῆς έξασφαλίζει γαλήνη ψυχῆς καί βλέμμα οὐράνιο.

Οἱ κράχτες τοῦ πεζοδρομίου καί κάποιοι ἐκπρόσωποί τους στήν αἴθουσα τοῦ Κοινοβουλίου, βρῆκαν τό θάρρος νά ἐφορμήσουν στόν πύργο τῆς οἰκογενειακῆς ἀγάπης καί ἀφοσίωσης. Νά τόν τορπιλίσουν. Γιά νά στήσουν στή θέση του μιά ἀγοραία στέγη ἐναλλακτικοῦ ἔρωτα καί ἕνα παγωμένο στέκι κατατρομαγμένων νέων ὑπάρξεων, πού δέν ἔχουν τή δύναμη, οὔτε καί τό κουράγιο, νά ξεδιαλύνουν ποιός ἀπό τούς πολλούς πατέρες καί τίς πολλές μητέ-

ρες, πού τοῦ προσφέρουν ἀγκαλιά ἡ λάκτισμα, εἶναι ὁ γνήσιος γονιός του.

Τήν ἀγάπη τήν ξερίζωσαν ἀπό τό περιβόλι τῆς ψυχῆς καί τήν προσδιόρισαν ὡς ἐφήμερο κίνητρο στιγμιαίας ἀπόλαυσης. Τήν ἰσόβια ἀφοσίωση καί τήν πιστότητα, τίς χαρακτήρισαν σύνδρομα τῆς ὑποδούλωσης καί τίς ἀναθεμάτισαν. Καί ὀραματίστηκαν ὡς δρομολόγιο ἀπελευθέρωσης, τή φυγή στήν ἔσχατη μοναξιά καί τήν αὐτοπαράδοση στή μηδενιστική κουκουλοφορία καί στήν καταστροφική ἐφόρμηση.

Αὐτά ὅλα εἶναι ὀράματα μιᾶς μειονότητας καί προγραμματισμοί μιᾶς «ἐν συγχύσει» πολιτικῆς έξουσίας, πού τά ζήσαμε πρόσφατα. Καί περιμέναμε τό σωστικό λόγο τῆς Ἐκκλησίας μας, πού περισυλλέγει τό πλανεμένο πρόβατο καί τό φέρνει, μέ βλέμμα καί μέ χάδι στοργῆς, στήν ἀγκαλιά τῆς ἄπειρης, θεϊκῆς ἀγάπης.

Βιώσαμε, ὅμως, μέ αἰσθήματα ἐκπληξης, τή διακριτική ἐπιφυλακτικότητα, τό ἄτονο ὕφος καί τή φτωχή τεκμηρίωση, πού στριμώχτηκαν στά λιγοστά κείμενα ἀντίδρασης. Ὅσοι ἀπευθύνθηκαν στήν ἀμαρτωλή έξουσία, πού γιά τήν περισυλλογή λίγων ψήφων ἐπιχείρησε νά γκρεμίσει τό ἀνάκτορο τῆς ἀγάπης, ἐκφράστηκαν μέ ταπεινό πνεῦμα ὑποταγῆς καί ὄχι μέ τή συναίσθηση τῆς εὐθύνης, ὅτι μεταφέρουν μήνυμα σταυρικοῦ ἐνδιαφέροντος γιά τόν ἄνθρωπο, τόν ἀποδέκτη τῆς ἄπειρης θείας στοργῆς καί οἰκοδόμο τῆς οἰκογενειακῆς εὐρυθμίας. Κύριος στόχος ἦταν νά μή διαταραχεῖ ἡ «καλή σχέση» μέ τήν ἱεραρχημένη κοσμική έξουσία. Νά μή προκληθεῖ πικρία, πού θά μπορούσε νά ἀναστείλει ἡ νά διακόψει τόν τυπικό καί ἀναποτελεσματικό διάλογο.

Ἡ ἐξέλιξη αὐτή, τυπική καί ἀντιπροσωπευτική, πιστοποιεῖ, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστική διοίκηση, ἐνταγμένη στό σχῆμα τῆς «Νόμῳ κρατοῦσης Πολιτείας», δέν ἔχει τό δικαίωμα καί τήν ἄνεση, νά «εὐαγγελιστεῖ» στό λαό, νά μιλήσει αὐτόνομα, «ἐν δυνάμει Πνεύματος Ἀγίου» (Ρωμ. ιε' 13) καί νά δώσει τό στίγμα τῆς καινῆς κτίσης (Β' Κορινθ. ε' 17), στήν ὁποία κυριαρχεῖ ἡ ἀλήθεια καί ἡ ἀγάπη. Οἱ ἄρχοντες, πού κατακυριεύουν τά ἔθνη καί οἱ μεγάλοι, πού «κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν» (Ματθ. κ' 25), παρουσιάζονται νά ἔχουν λόγο δυναμικό καί ἀποφασιστικό. Καί οἱ ποιμένες, οἱ μεταφορεῖς τοῦ Θείου προστάγματος καί τῆς ἀγιαστικῆς Χάριτος, ξεροσταλιάζουν ἔξω ἀπό τίς πόρτες τῶν ἐξουσιαστῶν καί περιορίζονται στή δειλή ἐκφραση τῆς «ἄλλης ἀποψης».

Τό σχῆμα αὐτό δέν μπορεῖ νά συνεχιστεῖ. Δέν εἶναι ἐπιτρεπτό καί ἀνεκτό νά φωνάζουμε ὅλοι, πιστοί καί ἄπιστοι, ἄρχοντες καί λαός, νά διαδηλώνουμε μέ οὐρανομήκεις κραυγές καί μέ συνθήματα πύρινα, διεκδικώντας τά ἀνθρώπινα δικαιώματά μας καί τίς ἐλευθερίες μας, πού θεωροῦμε ὅτι ὑπονομεύονται καί ἀκυρώνονται ἀπό τά κέντρα τῆς ποικίλης ἐξουσίας καί-τόν ἴδιο καιρό-νά ἀνεχόμαστε τήν πρόσδεση τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ρυμουλκούμενο, βοηθητικό ὄχημα, στούς κρατικούς σχεδιασμούς, πού τούς διαμορφώνουν καί τούς ἐπιβάλλουν-ἀκόμα καί μέ τίς κουκοῦλες τους καί μέ τά ρόπαλά τους-λαθεμένοι ὁδοιπόροι τοῦ σημερινοῦ, πολυπρόσωπου καί, ταυτόχρονα, ἐρημοποιημένου, κοινωνικοῦ γηπέδου.

Τό σημερινό, ἀναπτυσσόμενο καί ἐκ-

συγχρονισμένο κράτος ὑπόσχεται ἀπόλυτο σεβασμό τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας καί διακηρύσσει πρὸς κάθε κατεύθυνση, ὅτι ἀναμορφώνει συνεχῶς τόν Νομικό του Κώδικα, μέ τήν πρόθεση καί τήν προοπτική νά ἀναδείξει τά ἀνθρώπινα δικαιώματα ὡς ὑπέρτατη ἀξία καί τήν ἀνεμπόδιστη ἐκφορά τοῦ λόγου καί τῶν πεποιοθήσεων, ὡς προϋπόθεση γιά τόν πολιτιστικό ἐμπλουτισμό τῶν ἀτόμων καί τῶν ὁμάδων. Ὅταν ἐπιμένει νά φωτίζει αὐτό τό ὄραμα καί ἐξαγγέλλει αὐτή τήν προοπτική-εἴτε σάν γόνιμη πράξη, εἴτε σάν προμετωπίδα λαϊκίστικης προπαγάνδας-δέν τοῦ ἐπιτρέπεται νά κλείνει τή στροφή-γὰ τῶν ἐλευθεριῶν στήν εὐρύτατη, ἐκκλησιαστική κοινότητα, οὔτε νά πλέκει φίμωτρα γιά τούς ποιμένες Της, μέ τή σκοπιμότητα, νά μήν ἐρεθίζει ἡ διδαχή τους καί τό μήνυμά τους τήν ποικιλότροπα διαπλεκόμενη καί διαφθειρόμενη ἀθεΐα.

Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι τό τυχαῖο, πρόσκαιρο θεσμικό μὀρφωμα. Ἐχει δικούς Της ὀρίζοντες. Καί μήνυμα σωστικό, ἐντελῶς αὐτόνομο. Ἡ ἱστορία Της ἐγκαινιζεῖται μέ τήν παρουσία καί τή σταυρική Θυσία τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί καταξιώνεται μέ τό αἷμα τῶν μαρτύρων Της. Οἱ αἰῶνες τρέχουν. Οἱ σκυταλοδρόμοι τοῦ ἱστορικοῦ ἀνταγωνισμοῦ ἀλλάζουν. Τά ἰδεολογικά ρεύματα καί τά ἐμπορευματοποιημένα συνθήματα παλιώνουν καί περνοῦν στήν ἀχρησία καί στήν ἀχρηστία. Τό λυτρωτικό μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅμως, οὔτε παλιώνει, οὔτε διαγράφεται ἀπό τόν πίνακα τῆς ἐπικαιρότητας. Ἐκπορεύεται ἀπό τό Γολγοθά καί ἀπό τόν κενό Τάφο τοῦ Κυρίου μας. Καί προσφέρεται, ὡς τό μεγάλο, τό μο-

ναδικό άνοιγμα του ιστορικού όριζοντα καί ως ή άφετηρία της άνακαίνισης του ανθρώπινου προσώπου. Δέν υπόκειται στη διαπραγμάτευση της τρέχουσας έπικαιρότητας. Ούτε στους έναλλασσόμενους σχεδιασμούς των δυνάμεων του κόσμου.

Ή Έκκλησία είναι ή άλλη πραγματικότητα. Ο άλλος κόσμος. Ή καινή κτίση. Δίνει μιá άλλη διάσταση της ιστορίας καί ένα άλλο νόημα στην ανθρωπινή ύπαρξη. Αν πάψει νά είναι ή καινή κτίση καί καταντήσει ένας θεσμός, πού ρυμουλκεΐται καί υπηρετεΐ τή συνθηματολογία των κατεστημένων σχημάτων, δέ θά έχει άποστολή. Θά είναι θεραπευτίδα των κοσμικών έξουσιαστών καί όχι άρχόντισσα. Θά λειτουργεί ως κλητήρας της έφήμερης ιδεολογίας καί όχι ως φορέας της σωστικής Άποκάλυψης.

Ή Έκκλησία, ως Σώμα καί ως ιστορική πραγματικότητα, δικαιούται νά διεκδικήσει καί νά έξασφαλίσει τήν άπερίτμητη έλευθερία της. Τό δικαίωμα του «Εύαγγελισμού», χωρίς τό παραμικρό πρόσκομμα καί χωρίς τήν παρεμβολή παρασίτων από οποιαδήποτε ιδεολογική ή κοινωνική πτέρυγα.

Ή πραγματικότητα αυτή προσδιορίζει όχι μόνο τό εύρος της έλευθερίας, αλλά καί τό δεσμευτικό πλαίσιο, στό όποιο υποχρεούνται νά διακινούνται καί νά ενεργοποιούνται οί ποιμένες της Έκκλησίας.

Τό έπισκοπικό υπόúργημα είναι προνόμιο έλευθερίας, άλλ' όχι άσυδοσίας. Διατηρεί τήν άυτονομία του καί τήν άποστασιοποίησή του από τά όράματα καί τήν πρακτική των ήγετικών

σχημάτων του κόσμου. Άλλά ύποκλίνεται, μέ πιστότητα καί μέ βαθειά ταπείνωση, στη θησαυρισμένη άποστολική έμπειρία καί στίς προδιαγραφές, πού ένσωματώθηκαν στον Έροκανονικό Κώδικα καί άποτελοϋν τον άπαραβίαστο ρυθμιστή της έκκλησιαστικής τάξης.

Ή από μέρους των Έπισκόπων διαχείριση της διδακτικής καί ποιμαντικής ύπευθυνότητας, ή έξαγγελία του Εύαγγελικού μηνύματος καί ή πατρική προσέγγιση των ανθρώπινων ύπάρξεων δέν είναι πράξη "έπικοινωνιακή"-μέ τήν έννοια καί τό περιεχόμενο, πού δίνουμε στον όρο αυτό σήμερα-σχεδιασμός καί πρακτική σκοπιμότητας, δημόσια προβολή σέ βάθρο άυτοδιαφήμισης καί οίκοδόμηση προφίλ, πού ξεπερνάει τό σtάνταρ της μετριότητας. Άλλά, ούτε καί τό αντίστροφο. Δέν έκδιπλώνεται ως ξερή διαδικασία πληροφόρησης καί μετάδοσης γνώσεων, στα πλαίσια μιáς θρησκευολογικής ή τυπικά πολιτιστικής έννημέρωσης. Ή πορεία του ποιμέ να πρός τό λαό, πρός κάθε ζωντανή καί άνήσυχη εικόνα του Θεού, είναι άμεσότητα κοινωνίας καί μερισμός της κληρονομημένης κοινής, εκκλησιαστικής έμπειρίας. Προσέγγιση στην έστία των κοσμογονικών γεγονότων, στό λίκνο της Βηθλεέμ καί στον ύψωμένο Σταυρό του Γολγοθά. Γεύση προσωπική της λυτρωτικής καί άνακαινιστικής Θυσίας. Κοινή μετοχή στη ζωή Ήσου Χριστού. Καί πρόσβαση στό όραμα, στην προοπτική καί στην έμπειρία των γενεών, πού γεύτηκαν τήν παρουσία λυτρωτική Του καί έκαναν ζωή τους τό άγαπητικό μήνυμα της ένσάρκωσής Του, της σταυρικής Του Θυσίας, της Άνάστασής Του καί της δωρεάς του Παναγίου Πνεύματος στό Σώμα καί

στή Σύναξη τῆς Ἐκκλησίας. Δωρεές ἀτίμητες, σε ὅλα τὰ ἐπίπεδα καί σέ ὅλους τοὺς διαδοχικούς προβληματισμούς τοῦ γένους μας.

Σταματῶ στό σημεῖο αὐτό, μέ ἐπίγνωση τῆς προσωπικῆς μου εὐθύνης καί μέ προσεκτική ἐπιμέτρηση τῆς εὐθύνης ὄλων τῶν συλλειτουργῶν μου, γιά νά πραγματώσω καί νά ὁλοκληρώσω τήν καταγραφή καί ἀνάλυση τῶν δεσμεύσεων, πού ὀριοθετοῦν τό ἀποστολικό χάρισμα τῆς ἐπισκοπικῆς ποιμαντορίας.

1) Ὁ Ἐπίσκοπος δεσμεύεται νά χειραγωγεῖ τοὺς ἀνθρώπους στή λυτρωτική ἀγκαλιά τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί νά μεταφέρει τή δυναμική, ἀνακαινιστική Χάρη τοῦ Σταυροῦ στίς κουρασμένες ἢ καί φορτισμένες μέ ἐνοχές ψυχές τῶν ἀνθρώπων.

Ἀμέσως μετά τήν Ἀνάστασή Του ὁ Κύριός μας ἐμφανίστηκε στοὺς μαθητές Του, πάνω στό ὄρος τῆς Γαλιλαίας καί τοὺς μίλησε μέ ἀπλότητα καί στοργή:

«Ἐλάλησεν αὐτοῖς λέγων· ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς. πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν...» (Ματθ. κη' 18-20).

Τό πρόσταγμα αὐτό τοῦ Ἀναστημένου Κυρίου, ὁδηγητικό καί δεσμευτικό γιά τήν ὁμήγυρη τῶν Ἀποστόλων Του καί μαρτύρων τῆς Ἀνάστασής Του, εἶναι ἐξ Ἰσοῦ ὁδηγητικό καί δεσμευτικό καί γιά τοὺς συνεχιστές τοῦ ἀποστολικοῦ λειτουργήματος.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γράφοντας στόν ἀγαπημένο του μαθητὴ Τιμόθεο, ὑπογραμμίζει αὐτὴ τὴ δέσμευση καί τὸν παρακαλεῖ νά μένει πιστὸς καί ἀνυποχώρητος, στήν παρακαταθήκη τῆς ἀποστολικῆς διδαχῆς καί σέ ὅσα ἔμαθε καί «ἐπιστώθη».

«Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα ἡ προκοπὴ σου φανερά ᾖ ἐν πᾶσι» (Α' Τιμοθ. δ' 15).

«ᾧ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καί ἀντιθέσεις τῆς ψευδονύμου γνώσεως» (Α' Τιμοθ. στ' 20).

Ἡ παρακαταθήκη, γιά τὴν ὁποία μιλάει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, συντίθεται ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴ Διδαχὴ καί ἀπὸ τό σύνολο τῶν πληροφοριῶν, πού ἀναφέρονται στή ζωὴ καί στό πάθος τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας. Στὴν τρέχουσα ἱστορικὴ περιπέτεια, μέ τίς ποικίλες ἐναλλαγές καί διακυμάνσεις της, δέ λείπουν καί οἱ ἐκτροπές καί οἱ βέβηλες κενοφωνίες. Ὁ Ἐπίσκοπος, φρουρὸς ἀκοίμητος, εἶναι δεσμευμένος νά τίς ἀντιμετωπίζει γενναία. Νά διαφυλάγει ἀπαραχάρακτη τὴν ἀλήθεια. Καί, μέ παρρησία ἡρωϊκὴ καί μαρτυρική, νά τὴ φανερώνει στίς προβληματισμένες συνειδήσεις τοῦ ποιμνίου του. Δέν τοῦ συγχωρεῖται ἡ ἐπιφυλακτικὴ σιωπὴ. Δέν τὸν καλύπτουν τὰ μισόλογα καί οἱ συμβιβαστικὲς διατυπώσεις. Ἀποστολὴ τοῦ εἶναι ἡ παρρησία. Περιεχόμενο τοῦ λόγου του, ἡ ἀλήθεια.

2) Δεύτερη δέσμευση εἶναι ἡ Εὐαγγελικὴ καί Ἀποστολικὴ καθαρότητα τοῦ βίου.

Ὁ Ἐπίσκοπος δέν εἶναι ἐπαγγελματοποιημένος μεταφορέας ἐνός φορτίου ἱστορικῶν πληροφοριῶν καί ἡθι-

κῶν προσταγῶν, πού δέν προκαλοῦν «ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην» στή δική του προσωπικότητα. Εἶναι ὁ λειτουργός, ὁ «πεπληρωμένος» μέ Χάρη Θεοῦ, ὁ ἁγιασμένος, ὁ λύχνος «ἐπὶ λυχνίας», «ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι βλέπωσι τό φῶς» (Λουκ. η' 16).

Ὁ μέγας μας ἀπόστολος, ὁ Παῦλος, συνειδητοποιώντας αὐτή τή δέσμευσή του καί αὐτή τήν εὐθύνη του, καλεῖ τούς πιστούς, πού, μέ τή διδαχή του καί τό μόχθο του, τούς ἐνσωμάτωσε στό Σῶμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά ἀντιγράψουν τή βιωτή του, γιατί καί αὐτός ἀγωνίστηκε νά μιμηθεῖ τήν ἐγκόσμια ἀναστροφή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γράφοντας στούς Κορίνθιους, σημειώνει: «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ» (Α' Κορινθ. ια' 1). Καί στούς Θεσσαλονικεῖς ἀνοίγει ξανά τήν καρδιά του καί ἐξομολογεῖται: «ἡ γὰρ παράκλησις ἡμῶν οὐκ ἐκ πλάνης οὐδέ ἐξ ἀκαθαρσίας, οὔτε ἐν δόλῳ, ἀλλὰ καθὼς δεδοκιμάσμεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πιστευθῆναι τό εὐαγγέλιον (καθὼς μᾶς δοκίμασε ὁ Θεός καί μᾶς βρῆκε ἱκανούς νά μᾶς ἐμπιστευτεῖ τό Εὐαγγέλιο), οὕτω λαλοῦμεν, οὐχ ὡς ἀνθρώποις ἀρέσκοντες, ἀλλὰ τῷ Θεῷ τῷ δοκιμάζοντι τὰς καρδίας ἡμῶν» (Α' Θεσσ. β' 3-4).

Πρόσωπα ἐπισκοπικά, πού ἀγνόησαν ἢ περιφρόνησαν αὐτή τή δέσμευση, πού ἀφέθηκαν στά ρεύματα τῆς ἀνέλεγκτης κοσμικότητας καί σύρθηκαν στήν ἔκλυση τοῦ βίου, καταντοῦν ἀδόκιμα γιά τό ποιμαντικό ὑποῦργημα καί οἱ συνεπίσκοποί τους εἶναι ὑποχρεωμένοι νά τὰ ἀπομονώνουν καί νά τὰ ἐκβάλλουν ἀπό τό Ἱερό Θυσιαστήριο.

3) Τρίτη δέσμευση τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι ὁ βαθύς σεβασμός του στήν πλοῦσια καί ὁδηγητική παράδοση τῶν ἁγίων Πατέρων μας, πού μέ τήν προσωπική τους ἀγιότητα, μέ τήν ἐξαγνισμένη ἐμπειρία τους καί μέ τή θεοφώτιστη διδαχή τους, ἀναδείχτηκαν «στύλοι τῆς Ὁρθοδοξίας», «Κανόνες πίστεως», «φωστήρες τῆς τρισηλίου Θεότητος» καί μέ τούς Ἱερούς Κανόνες, πού Συνοδικά ἐπεξεργάστηκαν καί θέσπισαν, δημιουργήσαν τό σταθερό πλαίσιο, μέσα στό ὁποῖο τροchioδρομεῖται ἀλάθητα καί ἀποτελεσματικά ἡ διοικητική φροντίδα καί ἡ ποιμαντική μέριμνα τῆς «ἀγίας» καί «ἀποστολικῆς» Ἐκκλησίας μας.

Τήν ὁλόψυχη δέσμευσή του στήν Πατερική Παράδοση καί στούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας τήν καταθέτει ὁ Ἐπίσκοπος κατά τήν ἱερότατη τελετουργία τῆς χειροτονίας του καί δέν τοῦ ἐπιτρέπεται νά τήν παραβιάσει ἢ, ἔστω, νά τή χαλαρώσει, μέ ἀφορμή τήν ὁποιαδήποτε σκοπιμότητα. Ἡ ὑποταγή του στούς Ἱερούς Κανόνες καί ἡ εὐθυγράμμισή του στήν κληρονομημένη Παράδοση, ἀποτελοῦν εὐσυνειδητή τήρηση ὅρκου καί καταξίωση τοῦ λειτουργήματός του. Ἀντίθετα, ἡ ἀθέτησή του, ἐγγράφεται ὡς προδοσία τοῦ ἐπίσημου, τελετουργικοῦ ὅρκου του καί ὡς ἔκπτωση ὅλης τῆς χαρισματικῆς, ἐπισκοπικῆς ἀρμοδιότητος.

Μέ πληγωμένη παρρησία, θά συμπληρώσω τήν ἐνασχόλησή μου μέ τό θέμα «Ἀπελευθέρωση καί δέσμευση», κάνοντας μιά ἐξομολογητική διαπίστωση: Στό χώρο τῆς μάνας μας, ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, οἱ δύο πτέρυγες τῆς

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΑ

Στὰ ΔΙΠΤΥΧΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, πού αποτελοῦν τὴν ἐπίσημη ἐκκλησιαστική ἐπετηρίδα, διατίθεται μία στήλη, στὴν ὁποία κάθε φορὰ μνημονεύονται κατ' ὄνομα οἱ Ἀρχιερεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν κοιμηθεῖ κατὰ τὰ δυὸ ἀμέσως προηγούμενα ἔτη.

Στὰ ἐφετινὰ Δίπτυχα, μεταξὺ τῶν κοιμηθέντων Ἱεραρχῶν κατὰ τὸ ἔτος 2007, ἀναγράφεται καὶ Μητροπολίτης ὑπὸ τὴν ἔνδειξη Ὁ Λιτζᾶς Κωνσταντῖνος, 24 Μαρτίου. Καὶ μὲ θλίψη πολλή, ἀλλὰ καὶ περισσὴ πικρία, ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι ἡ ἐγγραφή αὐτὴ ἀναφέρεται στὸ Γέρον-

τα Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων, τὸν μακαριστὸ Κωνσταντῖνο (Σακελλαρόπουλο). Τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐκκλησιαστικὴ μορφή, πού διακρινόταν ὄχι μόνο γιὰ τὸ γνήσιο ἐκκλησιαστικὸ του φρόνημα, τὴν πατερικὴ παρρησία του καὶ τὸ ἀκέραιο ἥθος του, ἀλλὰ ἐπὶ πλέον καὶ γιὰ τὴν πλούσια, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς πατρίδας μας, ἱεραποστολικὴ του δραστηριότητα.

Καὶ ἐδῶ, ἃς μας ἐπιτραπεῖ νὰ ἐπισημάνουμε, ὅτι ἡ χρησιμοποίησις σὲ ἐπίσημο ἐκκλησιαστικὸ κείμενο γιὰ τὸν μακαριστὸ Γέροντα τῆς ἀνύπαρκτης σήμερα

ἐπίσκοπικῆς εὐθύνῃς, ἡ «ἐλευθερία τῆς ἀποστολικῆς μαρτυρίας» καὶ ἡ «δέσμευσις στὴν Παράδοσι καὶ στὴν Κανονικότητα», εἶναι βαρεῖα τραυματισμένες. Δικές μας ἀστοχίες, μείωσαν τὴν ἀνθεκτικότητά τους καὶ ἄνοιξαν πληγές, πού, ἀκατάσχετα, πυορροοῦν. Ἡ ἐλευθερία κατὰ τὴ λειτουργία τῆς ἀποστολικότητος, κατὰ τὴν «ἐν παρρησίᾳ» ἐξαγγελία τοῦ θεϊκοῦ μηνύματος, στριμώχνεται μέσα στὴ στενωπὸ τῆς σκοπιμότητος, τῆς δουλοπρέπειας στὴν κοσμικὴ ἐξουσία καὶ τῆς προσαρμογῆς στὰ φτηνὰ ὁράματα τῶν καιρῶν. Καὶ καταντᾷ ἀλάτι, πού ἔχει χάσει τὴ δύναμή του. «Εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων» (Ματθ. ε' 3). Καὶ ἡ ἐθελοντικὴ, πηγαία δέσμευσις στὴν καταιξιωμένη Παράδοσι καὶ στὴ Συνο-

δικὰ θεσπισμένη Ἱεροκανονικὴ Τάξι ἔχει προδοθεῖ καὶ ἔχει ὑποσκελιστεῖ ἀπὸ τὸ ἀρρωστημένο «φιλάδελφο», πού ἀμνηστεύει τὰ βαρεῖα παραπτώματα καὶ ἀπὸ τὸ «μισάδελφο», πού μεθοδεύει, δίχως νυγμὸ συνειδησιακῆς ἀντίστασης, τὴν ἐξόντωση τῶν ἀνεπιθύμητων.

Γιὰ νὰ βροῦν τὴν ἰσορροπία τους τὰ διοικητικὰ σχήματα, πρέπει νὰ περπατήσουν στὸ μονοπάτι τῆς μετάνοιας οἱ ἀχθοφόροι τῆς διοικητικῆς, Συνοδικῆς ὑπευθυνότητος.

Πιστεύουμε, ὅτι, κατὰ τίς κρίσιμες ὥρες, πού διερχόμαστε, ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ἀποτελεῖ αἷτημα καὶ προσευχὴ ὁλόκληρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ἐπωνυμίας (βλ. παρατσούκλι, ὅπως ἐπικράτησε νὰ λέγεται) ὡς Μητροπολίτη Λιτζᾶς, δὲν ἀποτελεῖ μόνο ἀτόπημα καὶ προσβολὴ στὴ μνήμη τοῦ Δεσπότη, ἀλλὰ χαρακτηρίζεται ἐπὶ πλέον ὡς ἀντικανονική, μὴ νόμιμη καὶ ἀνακόλουθη. Καὶ κατὰ τοῦτο ἀστόχησαν οἱ συντάκτες τῶν ἐφετινῶν διπτύχων. Προκαλεῖ πράγματι ἐκπληξη καὶ ἀπορία, ὅτι ὁ μακαριστὸς Ἱεράρχης ἀποκαλεῖται μὲ τὸν παραπάνω τίτλο γιὰ πρώτη φορὰ ἐφέτος, ἐνῶ στὴν ἀντίστοιχη στήλη τῶν Διπτύχων τοῦ προηγούμενου ἔτους, ποὺ μνημονεύονται καὶ ἐκεῖ οἱ κοιμηθέντες κατὰ τὸ ἔτος 2007 Ἱεράρχες, οὐδεμία ἀναφορὰ γίνεται στὴν ἐκδημία τοῦ Σεβ. Κωνσταντίνου.

Καὶ θὰ εἴμεθα περισσότερο σαφεῖς. Ἡ ἐσφαλμένη ἐπαναφορὰ ἐφέτος, μετὰ δέκα πέντε καὶ πλέον χρόνια, τοῦ ἀνύπαρκτου σήμερα πάλαι ποτὲ τίτλου τοῦ Δεσπότη ὡς Μητροπολίτη Λιτζᾶς εἶναι:

1) ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗ. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ κληρικοῦ σὲ Ἐπίσκοπο ἀποτελεῖ κανονικὴ-ἐκκλησιαστικὴ πράξη. Ἡ τοποθέτησή του σὲ ὀρισμένη Μητρόπολη καὶ ἡ ἀπόδοση σ' αὐτὸν τοῦ τίτλου τῆς Μητροπόλεως, τὴν ὁποία καλεῖται νὰ διαποιμάνει, συνδέονται ἀποκλειστικὰ μὲ τὸ μυστήριον τῆς χειροτονίας του. Καὶ ὁ Μητροπολίτης δὲν ἀποχωρίζεται οὔτε τὴ Μητρόπολὴ του οὔτε τὸν τίτλο του, παρὰ μόνο σὲ περίπτωσι καθάρσεως γιὰ σοβαρὰ κανονικὰ παραπτώματα, ἢ ὁποία ἐπιβάλλεται κατόπιν τελείας δίκης, μετὰ ἀπὸ αὐστηρὴ τήρησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς-κανονικῆς διαδικασίας. Ὁ μακαριστὸς Γέροντας Κωνσταντῖνος ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴ Μητρόπολὴ του τὸ ἔτος 1974 μὲ πρωτόγνωρες καὶ παράδοξες δικτατορικὲς διαδικασίες, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποδοθεῖ κανένα παράπτωμα καὶ χωρὶς ποτὲ νὰ τηρηθεῖ ἡ

κανονικὴ διαδικασία.

2) ΜΗ ΝΟΜΙΜΗ. Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνος εἶχε κηρυχθεῖ ἐκπτωτος ἀπὸ τὴ διαποιμάνσιν τῆς Μητρόπολης (αὐτὸς καὶ ἄλλοι ἑνδεκα ὁμοιοπαθεῖς συνεπίσκοποί του), αὐθαιρέτως καὶ βιαίως, μὲ βάση τὶς Συντακτικὲς Πράξεις 3 καὶ 7 / 1974 τῆς τότε δικτατορικῆς κυβέρνησης, χωρὶς καμμιά διαδικασία καὶ χωρὶς ἐκκλησιαστικὴ δίκη, χωρὶς ἀπολογία οὔτε καὶ ἀκρόασις. Μὲ τὶς ἐκπτωτικὲς πράξεις στερήθηκε καὶ τῆς διαποιμάνσεως τῆς Μητρόπολός του καὶ τοῦ τίτλου τῆς Μητρόπολης. Καὶ ἀντ' αὐτοῦ, ὅπως ἀντικανονικὰ, ἀπονεμήθηκαν καὶ στὸν ἴδιο, καὶ στοὺς ἄλλους ἑνδεκα συνεπισκόπους του, νέοι τίτλοι, τὰ γνωστὰ παρατσούκλια, τὰ ὁποῖα ἐπινόησαν καὶ παρουσίασαν οἱ γνωστοὶ-ἄγνωστοι ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Στὸν Σεβ. Κωνσταντῖνο φορτώθηκε (χωρὶς ποτὲ νὰ γίνῃ ἀποδεκτὸ ἀπὸ τὸν ἴδιο καὶ ἀπὸ ὁλόκληρὴν τὴν πληγωμένη ἐλληνικὴ Ἐκκλησίαν) ἡ ἐπωνυμία «Μητροπολίτης Λιτζᾶς». Ἐκπτωτοι καὶ μὲ μὴ ἀποδεκτοὺς τίτλους ἔμειναν καὶ οἱ δώδεκα Ἀρχιερεῖς ἐπὶ δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια. Γιατί ὑπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ ἀπαραδέκτου τῶν Σ.Π., ποὺ ἐξακολούθησε νὰ ἰσχύει καὶ μετὰ τὴ μεταπολίτευσι, καὶ μόνο γιὰ αὐτοὺς, δὲν μπορούσαν νὰ προσφύγουν οὔτε στὴν ἐλληνικὴ δικαιοσύνη γιὰ τὸν ἔλεγχον τῶν παράνομων πράξεων τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὅταν τὸ πρῶτον τὸ ἔτος 1988 ἦρθη τὸ διαβόητο ἀπαράδεκτο καὶ προσέφυγαν ὅλοι οἱ ἀπομακρυνθέντες ἐνώπιον τοῦ Ἀνώτατου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου (Σ.τ.Ε.), οἱ παραπάνω ἐκπτωτικὲς πράξεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἀκυρώθηκαν, ὡς παράνομες καὶ κρίθηκαν ὡς μηδέποτε γεγνημένες. Ἀκολούθησε σειρὰ ἀκυρωτικῶν ἀποφάσεων

του Σ.τ.Ε., με τις όποιες ακυρώθηκαν, ή μία μετά την άλλη, οι παράνομες έκκλησιαστικές πράξεις, με τελικό επιστέγασμα την 1028/1993 απόφαση της Όλομέλειας του Σ.τ.Ε. Με την αμετάκλητη αυτή απόφαση κρίθηκε τελικά, ειδικά για τον Σεβ. Κωνσταντίνo, ότι: Στην προκειμένη περίπτωση, ενόψει του ακυρωτικού αποτελέσματος της 3796/1990 αποφάσεως του Σ.τ.Ε, αναβίωσε θεωρούμενο ότι ουδέποτε ανακλήθηκε το από 28.2.1968 Β.Δ/γμα, με το οποίο είχε αναγνωρισθεί και καταστεί Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων ο κατά κόσμο Κωνσταντίνος Σακελλαρόπουλος και συνεπώς ο τελευταίος είναι ο νόμιμος εν ενεργεία Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος. Με την απόφαση αυτή της Όλομέλειας και η έκπτωση του Γέροντα ακυρώθηκε ως μη γενόμενη και ο τίτλος του ως Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος επανήλθε. Μεταγενέστερα, και η ίδια ή 'Ι. Σύνοδος αφάνισε μαζί με τους άλλους και τόν τίτλο του «Μητροπολίτη Λιτζᾶς» και τόν αποκαλούσε πρώην Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιος και Φαναριοφερσάλων. Κατά συνέπεια η επωνυμία Μητροπολίτης Λιτζᾶς δεν είχε πλέον καμμία νομική και εκκλησιαστική υπόσταση. Άλλα ούτε και η διοίκηση της Έκκλησίας τη χρησιμοποίησε έκτοτε.

3) ΠΡΟΔΗΛΩΣ ΑΝΑΚΟΛΟΥΘΗ. Η επίμαχη έγγραφη των Διπτύχων ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίφαση καὶ σ' αὐτὲς καθ' ἑαυτὲς τὶς πράξεις καὶ ἀποφάσεις τῶν ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ συγκεκριμένα. Ἀφοῦ ἔκλεισε ὁ κύκλος τῶν πρώτων ἐκπτωτικῶν πράξεων μετὰ τὴν παραπάνω 1028/1993 ἀποκαταστατικὴ ἀπόφαση τῆς Όλομέλειας τοῦ Σ.τ.Ε, ἀνοίξε νέος δικτυκὸς κύκλος. Ἡ τότε διοίκηση τῆς Ἐκ-

κλησίας ἐπινόησε καὶ ἐπέβαλε στοὺς ἐναπομείναντες τρεῖς Μητροπολίτες, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Σεβ. Κωνσταντίνος, τὰ ἀνυπόστατα καὶ ἀντικανονικὰ Ἐπιτίμια Ἀκοινωνησίας καὶ ἀπομάκρυνε καὶ πάλι ἀπὸ τῆ διαποιμάνση τῶν Μητροπόλεων τοὺς δικαστικῶς δικαιωθέντες καὶ ἀποκατασθέντες πρώην ἐκπτωτοὺς Μητροπολίτες. Πολλὰ καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἔχουν γραφεῖ γιὰ τὰ ἀνυπόστατα αὐτὰ Ἐπιτίμια καὶ ἀπὸ ἐν ἐνεργείᾳ ἱεράρχες καὶ ἀπὸ διαπρεπεῖς ἀκαδημαϊκοὺς δασκάλους τῆς Θεολογίας. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση δὲν ἐπανέφερε, οὔτε ἄλλωστε μποροῦσε νὰ ἐπαναφέρει, τοὺς παλαιοὺς τίτλους καὶ γιὰ τὸ Σεβ. Κωνσταντίνo καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ἀντικανονικῶς ἐπιτιμηθέντες ἱεράρχες. Τοῦτο καταδεικνύεται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι καὶ στὴν πράξη ἐπιβόλῃς τῶν Ἐπιτιμίων καὶ στὸ νέο Π. Δ/γμα, ποὺ ἀκολούθησε, ἀλλὰ καὶ στὶς ἐπιδοθεῖσες ἀνακοινώσεις στοὺς ἐνδιαφερομένους, πουθενά, μὰ πουθενά, δὲν χρησιμοποιοῦνται οἱ παλαιοὶ τίτλοι. Ἡ ἴδια τακτικὴ τηρήθηκε καὶ σὲ ὅλη τὴν ἀλληλογραφία, ποὺ κατὰ καιροὺς ἀκολούθησε μέχρι σήμερα. Σὲ ποῖο λοιπὸν ἔρεισμα βασίσθηκαν οἱ συντάκτες τῶν ἐφετινῶν Διπτύχων καὶ ἀπέδωσαν στὸ Σεβ. Κωνσταντίνo τὸν πάλαι ποτὲ διαλάμπαντα τίτλο τοῦ Μητροπολίτη Λιτζᾶς;

Καὶ ἀφήσαμε ὡς τελευταῖο καὶ τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖο θεωροῦμε ὡς καταλυτικό. Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ι.Σ.Ι.), ὡς ὁ ἀνώτατος διοικητικὸς σχηματισμός, κατὰ τὴν τακτικὴν σύνοδο αὐτῆς τῆς 7ης Ὀκτωβρίου 1998, κατὰ τὴν ὁποία τέθηκε τὸ θέμα τῆς ἄρσεως ἢ μὴ τῶν Ἐπιτιμίων, ἀναφέρεται καὶ στοὺς δυὸ Μητροπολίτες Σεβ. Κωνσταντίνo, καὶ Σεβ. Νικόδημο, ὅχι μετὰ τὰ παρα-

τσούκλια, αλλά με τούς τίτλους πρώην Θεσσαλιώτιδος και πρώην Ἀττικῆς. Ἐπισημαίνουμε χαρακτηριστικά τὴ σχετικὴ ἐγγραφή στοὺς οἰκεῖο Πρακτικὸ αὐτῆς τῆς Συνόδου (βλ. Πρακτικὸ Ι.Σ.Ι. τῆς 7/10/1998, Συνεδρία Β', φύλλον Ι'). Καὶ ἐρωτᾶται. Ἡ ἐγγραφή τῶν Διπτύχων γιὰ τὸν Σεβ. Κωνσταντῖνο μετὰ τὸν τίτλο Μητροπολίτης Λιτζᾶς δὲν ἀποτελεῖ πρόδηλη παραβίαση τῶν παραπάνω τοποθετήσεων τοῦ ἀνώτατου ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι τὸ σῶμα τῆς Ἱεραρχίας; Καὶ κάτι ἀκόμη. Μπορεῖ ἓνα ὑπάλληλο ὄργανο, ὅπως εἶναι ἡ Ἐπιτροπὴ Συντάξεως τῶν Διπτύχων, νὰ διαφοροποιεῖται ἀπὸ τὶς τοποθετήσεις αὐτῆς τῆς Ἱεραρχίας;

Μετά τὰ ὅσα ἐκτέθηκαν ἀβίαστα ἀγεται ὁ καθένας στοὺς συμπεράσματα, ὅτι ἡ σχολιαζόμενη ἐγγραφή τῶν ἐφετινῶν Διπτύχων ἀποτελεῖ ἀτόπημα. Καὶ τοῦτο, γιὰ ἓνα Ἐπίσκοπο, ὅπως ὁ Σεβ. Κωνσταντῖνος, ὁ ὁποῖος διακρινόταν ὄχι μόνο γιὰ τὸ ὑψηλὸ ἐκκλησιαστικὸ του φρόνημα καὶ τὸ ἀκέραιο ἦθος του, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀνύστακτὴ ἱεραποστολική του δράση, ἀκόμη καὶ μέχρι τὴν κοίμησή του, ἦταν ἡ ζωντανὴ παρουσία τῆς Ἐκκλησίας εἰς

τούς ἐγγύς καὶ τούς μακράν. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώθηκε περίτρανα καὶ κατὰ τὴν ἐξοδὸ τοῦ ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωὴ, ὅταν πλήθην πιστῶν ἀπ' ἄκρου σ' ἄκρο τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὄχι μόνο, ἔσπευσαν νὰ καταθέσουν στοὺς ἅγιους λειψανὸς τοῦ τῷ δάκρυ τῆς εὐγνωμοσύνης τούς καὶ τοῦ πόνου τούς. Αὐτὸ ἔτι μᾶλλον ἐπιβεβαιώθηκε ἀπὸ τὰ ὀρφανὰ τῆς Ἀράχωβας καὶ τὰ παιδιὰ τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ μετὰ δάκρυα στὰ μάτια ἐπανελάμβαναν τὴ φράση: ἔφυγε ὁ πατερούλης μας. Ἦταν ὁ Ἐπίσκοπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, σὲ ὅλη τὴ μακρὰ περίοδο τῶν διώξεων καὶ τῆς δοκιμασίας του, ἀφοσιώθηκε μετὰ ζῆλο στὴν ἱερὴ ἀποστολὴ τοῦ καὶ στὴν ἀγάπη γιὰ τὸ συνάνθρωπό του, καὶ ποὺ μετὰ τὸ φτυᾶρι στοὺς χεῖρες καὶ τὸν κασμὰ στὸν ὦμο ἐργαζόταν νύκτα καὶ μέρα, μαζί μετὰ τούς ἀξιους συνεργάτες του, στοὺς χώρους τῆς κατασκήνωσης, στὴν Ἀράχωβα, γιὰ τὰ δικά μας ὀρφανὰ καὶ τὰ ὀρφανὰ τῆς Ἀφρικῆς.

Οἱ παραπάνω σκέψεις παρατίθενται ὄχι μετὰ ἐπικριτικὴ διάθεση, ἀλλὰ πρὸς ἀποκατάσταση τῆς ἀληθείας καὶ ἀπὸ βαθύ σεβασμὸ στὴ μνήμη τοῦ ἁγίου Γέροντα.

ὁ Σχολιαστής

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στοὺς διαδικίτιους.

Διεύθυνση: el-pliροφορισι.gr

Καὶ οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στοὺς διαδικίτιους

(γιὰ μιά γνωριμία μετὰ τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr

«'Αγιε» 'Επίσκοπε, ἄκουσέ με!...

(Μιά ἐπίκαιρη ποιητική ἀναφορά-ἐξομολόγηση)

Στεκόσουνα ψηλά στή συνείδησή καί στό σε-
βασμό μου

Καί τώρα σέ βλέπω, περιδεή, σ' ἀπολογητική
στάση.

Θέλω νά σταθῶ δίπλα σου καί νά σ' ἀπευθύνω
Τοῦτο τόν παρήγορο λόγο καί τίς παραινήσεις μου:

Σάν ἐνεργό μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ
Θέλω νά υπερασπίζεσαι τό δίκιο καί τή μετάνοιά μου,
Νά σκύβεις νά πλύνεις τά πόδια τῶν πιστῶν
Καί νά ζαλωθεῖς τό φορτίο τῶν ἀνομημάτων τους.

Νά βάλεις χαλινάρι στή δεσποτική σου ἔπαρση
Καί νά παύσεις νά ἐκσφενδονίζεις κεραυνούς
ἀφορισμῶν.

Νά βρίσκονται στήν καρδιά κι ὄχι στά χεῖλη σου
Ἡ τρυφερότητα, ἡ συγγνώμη, ἡ συγκατάβαση.

Ξόρκιζε μακριά σου τίς πονηρές δυνάμεις
πού σ' ἐμποδίζουν νά βλέπεις τόν κόσμο
μέσα ἀπό τό φῶς τῆς Θείας Εὐχαριστίας,
γιά νά μᾶς προσεγγίζεις πατρικά καί συγχωρετικά.

Νά δραπετεύεις, ὁλόφωτος στούς Οὐρανούς.
Ὅταν ἐτοιμάζεις τά ἄχραντα Μυστήρια
Καί νά συμμετέχεις μέ ταπεινὴν κι ἐξαῦλωση
Στή μετουσίωση ἐνός θαύματος ὅπου ἐσύ εἶσαι ὁ
δημιουργός του.

Νά μή σοῦ γίνει ρουτίνα καί καθημερινότητα
Ἡ ἐτοιμασία τῆς Θείας Εὐχαριστίας.
Καί τά χέρια σου μέ τό δισκοπότηρο νά μὴν τρέμουν
Ἀπό σκέψεις ἐνοχῆς καί ρύπους χαμερπῶν
ἐνστίκτων.

Νά προσεύχεσαι μέ ταπεινή σκέψη, ὄχι γι' αὐτούς
Ποῦ βρίσκονται κάτω ἀπό τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ.
Ἄλλὰ γι' αὐτούς πού στέκονται μακριά Του
Κι ἐλέγχουν τά νοσηρά σου διαβήματα.

Νά συγχωρεῖς, ν' ἀγαπᾷς καί ν' ἀναλώνεσαι
Στή διακονία τοῦ πλησίον πού ἔχει πλανηθεῖ,
Χωρίς νά σέ ἀποκαρδιώνουν καί νά σέ κάμπουν
Ἡ ἐπικρίση, ἡ περιφρόνηση, ἡ ἀμφισβήτηση.
Νά διώχνεις ἀπό τό νοῦ σου τή μαυρίλα τοῦ ράσου
Ἀποκαλύπτοντας τή λευκότητα τῆς ψυχῆς σου.
Νά καταπνίξεις τόν δεσποτικό σου αὐταρχισμό
Θρονιάζοντας στήν ψυχή σου τήν πατρική στορ-
γή καί θυσία.

Ν' ἀπαλλαγεῖς ἀπό τόν δαιμονικό οἴστρο τοῦ μα-
μωνᾶ
Χτίζοντας «ἐρά» ντουβάρια καί πύργους τῆς Βαβέλ.
Κάλλιο νά θεμελιώνεις κυματοθραύστες στίς ψυχές
Ποῦ τά κύματα τῆς ἀπιστίας ἀπειλοῦν νά τίς
πνίξουν.

Νά βλέπεις τόν κόσμο μέσα ἀπό τό Ἀναστάσιμο
φῶς.
Μέσα ἀπό τήν ὀπτική γωνία τοῦ ἐγκολπίου σου,
Κι ὄχι μέσα ἀπό τήν ἐφήμερη αἴγλη τοῦ θρόνου σου
Καί τήν ψεύτικη λάμψη τῆς φανταχτερῆς στολῆς σου.

Νά παύσεις νά βλέπεις τούς ταπεινοὺς λευίτες
Σάν ὑποτακτικούς φορεῖς πού πάνω τους ἀσκεῖς
ἐξουσία.

Ἀντίθετα νά τούς θεωρεῖς σάν ὀδηγητικούς Ἀστέρες
Ποῦ κατευθύνουν τό ποίμνιό τους κοντά στόν
Μεγάλο Ποιμένα.

Ὅταν γύρω σου-ὅπως τώρα-πληθαίνει ἡ καταλαλιά,
Ἐσύ μέ τή βιωτή σου δίδαξε τό «παρελθέτω ἀπ'
ἐμοῦ»

Καί μέσα ἀπό ἐρήμους δοκιμασίας πρόσφερε καί
λάβε:

Ἀγάπη, Συγχώρεση, Ἀφηση καί δάκρυα Μετα-
νοίας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ, Αἴγιο 2005

Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

«Εἰς τόν σταυρόν καί εἰς τόν ληστήν»

«Μή δὴ παραδράμωμεν ἀπλῶς τόν ληστήν τοῦτον, μηδὲ ἐπαισχυνθῶμεν διδάσκαλον λαβεῖν, ὃν οὐκ ἐπηρεχύνθη ὁ Δεσπότης ὁ ἡμέτερος πρῶτον εἰσαγαγεῖν εἰς τόν παράδεισον. Μὴ ἐπαισχυνθῶμεν διδάσκαλον λαβεῖν ἄνθρωπον πρὸ τῆς φύσεως ἀπάσης ἄξιον φανέντα τῆς πολιτείας τῆς ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀλλὰ τό καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἐξετάσωμεν, ἵνα μάθωμεν τοῦ σταυροῦ τὴν δύναμιν. Οὐκ εἶπε πρὸς αὐτόν, καθάπερ πρὸς τὸν Πέτρον, «Δεῦρο ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω σε ἀλιέα ἀνθρώπων» οὐδὲ εἶπε πρὸς αὐτόν, καθάπερ πρὸς τοὺς δώδεκα, ὅτι «Καθίσεσθε ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ». μᾶλλον δὲ οὐδὲ ρήματος αὐτόν ὅλως ἤξισεν. Οὐ θαῦμα ἔδειξεν, οὐ νεκρόν ἀνιστάμενον ἐθεάσατο, οὐ δαίμονας ἀπελαυνομένους· οὐ θάλατταν εἶδεν ὑπακούσασαν, οὐ περὶ βασιλείας αὐτοῦ τι εἶπεν, οὐ περὶ γεέννης, καὶ πρὸ πάντων αὐτόν ὡμολόγησε, καὶ ταῦτα, τοῦ ἐτέρου λοιδοροῦντος· ἑλοιδόρει γάρ αὐτόν ὁ ἄλλος ληστής. Καὶ γὰρ καὶ ἄλλος ληστής ἦν ἐσταυρωμένος μετ' αὐτοῦ, ἵνα πληρωθῇ ἐκεῖνο, «ὅτι ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη».

Μετὰφραση

Ἄς μὴ προσπεράσουμε, χωρὶς προσοχῆς, τοῦτο τό ληστή. Οὔτε νά ντραποῦμε νά πάρουμε γιὰ δάσκαλο αὐτόν, πού δέν ντράπηκε ὁ Δεσπότης μας Χριστός νά τόν εἰσαγάγει πρῶτον στόν Παράδεισο. Ἄς μὴ ντραποῦμε νά πάρουμε, γιὰ δάσκαλο, ἕνα ἄνθρωπο, πού φάνηκε ἄξιος, πρῶτος ἀπὸ ὅλο τόν κόσμο, νά μπεῖ στή βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἀλλά ἄς ἐξετάσουμε, μέ ἀκριβεία, τὴν κάθε λεπτομέρεια,

γιὰ νά μάθουμε τὴ δύναμη τοῦ σταυροῦ. Δέν εἶπε σ' αὐτόν ὁ Κύριος, ὅπως εἶπε στόν Πέτρο «ἔλα, ἀκολούθησέ με καὶ θά σέ κάνω ψαρά, πού θά ψαρεύεις ἀνθρώπους». Οὔτε, πάλι, τοῦ εἶπε, ὅπως εἶπε στοὺς δώδεκα, ὅτι «θά καθίσετε πάνω σέ δώδεκα θρόνους, κρίνοντας τὶς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραὴλ». Μᾶλλον δέ, δέν τόν ἀξίωσε νά ἀκούσει οὔτε ἕνα διδακτικό λόγο. Οὔτε τοῦ ἔδειξε ἕνα θαῦμα. Οὔτε εἶδε νά ἀνασταίνεται ἕνας νεκρός. Οὔτε εἶδε νά διώχνονται δαίμονες. Οὔτε εἶδε τὴ θάλασσα νά ὑπακούει. Οὔτε τοῦ εἶπε κάτι γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Οὔτε γιὰ τὴ γέννη. Καί, μολοντί δέν εἶδε ὅλα αὐτά τὰ θαυμαστά, ὁμολόγησε μπροστά σέ ὅλους. Καὶ αὐτὴ τὴν ὁμολογία τὴν ἔκανε, τὴ στιγμή, πού ὁ ἄλλος σταυρωμένος, τόν ἔβριζε καὶ τόν κακολογοῦσε. Τόν κακολογοῦσε ὁ ἄλλος ληστής. Γιατί καὶ ὁ δεύτερος, πού σταυρώθηκε μαζί του ἦταν, καὶ αὐτός ληστής. Καί ἔτσι ἐκπληρώθηκε ἐκεῖνο, πού εἶναι γραμμένο ἀπὸ τόν προφήτη Ἡσαΐα, ὅτι λογαριάστηκε μέ τοὺς ἀνόμους.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἑνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X